

Dã quỳ mùa nhớ

AT - Dễ cũng đến mấy năm rồi tôi chưa thấy lại loài hoa dã quỳ. Ký ức lẫn theo guồng quay thời gian và mờ nhạt dần trong tâm trí tôi làm đôi lúc tôi cũng quên bẵng. Vậy nên mỗi khi có ai nhắc nhớ, trong tôi như có chút xôn xang, chút gì đó mơ hồ, và cũng chút gì đó tiếc nuối. Có thể là kỷ niệm, cũng có thể là ấn tượng thoáng qua nhưng mãnh liệt khôn cùng, rực vàng cả một góc tâm hồn.

Minh họa: Nguyễn Thành Trung

Đất Gia Lai chào đón tôi với màu vàng rực của hoa trông đến choáng ngợp. Đang mùa hoa bung cánh, sắc vàng phủ trùm cả núi đồi. Tôi hãy còn nhớ giây phút thả hồn bay theo ngọn gió hây hây trên đồi cao nơi Biển Hồ nhìn xuống, mắt rực lên cả

một màu dịu dịu của sắc vàng tươi. Cánh hoa mềm mại, lại vàng vàng, thon dài làm tôi ban đầu cứ ngỡ là hoa cúc. Phải chăng bởi thế nên nó còn mang cái tên khác là hoa cúc quỳ? Khi nghe cái tên dã quỳ, trong tôi có cảm giác gì đó rất là lạ, bởi cái tên nghe sao ngộ quá! Mà cái tên cũng toát lên một cái gì đó rất dịu dàng, lại như hoang dại, miên man, cứ như điệu nhạc Tây nguyên rung lên mạnh mẽ bồi hồi.

Thuở trước, tôi vẫn hay đi dạo dọc đường mòn gần bến xe thị xã Pleiku. Hồi ấy dã quỳ hầy còn nhiều lắm, trên cái nền đất đỏ dọc hai bên lối đi đầy những hoa. Màu đỏ của đất, màu vàng của hoa, màu xanh của lá, trải dài và lan rộng tạo thành thứ sắc màu ngũ vị vô cùng đẹp và lung linh dưới nắng. Nay khi quay lại, chôn cũ đã mở đường dựng nhà, dã quỳ dường như cũng chột mắt tích, chỉ còn lại xơ xác tàn hoa. Ấy thế nhưng nếu biết tìm đúng chỗ, sẽ thấy sắc dã quỳ ngập tràn, và đứng trước khung cảnh ấy ta không khỏi bị mê hoặc bởi loài hoa này ghê gớm. Ngày ấy anh và tôi vẫn hay đùa vui với nhành hoa dại, giữa ngập tràn của sắc hoa anh khẽ cài lên tóc tôi nhành hoa nhỏ. Nhưng rồi anh và tôi chợt nhận ra, cái đẹp của dã quỳ là cái đẹp của tập thể, vẻ đẹp của sự gần nhau, gắn bó bên nhau, liên nhau san sát. Nó không thể nào mang vẻ đẹp đơn lẻ, đây phải chăng cũng là ý nghĩa khi nhắc đến loài hoa này?

Con bạn thân của tôi vẫn hay bảo: "Hoa dã quỳ ăn đắng lắm". Tôi chợt bật cười trước cái ngốc nghếch của nó. Tôi không biết hương vị của dã quỳ như thế nào, nhưng tôi cười cái ngây ngô của cô bạn. Đứng trước cái đẹp lộng gió của núi đồi và của những thảm hoa lãng mạn thế này mà tâm hồn nó còn có vẻ “ăn uống” quá! Có lẽ bởi thế mà cả nó cả tôi, mỗi người có một cái nhìn khác về hoa chẳng?

Cô giáo của tôi lại nói cô thích nhìn hoa lắm. Lúc hoa mọc ven sông, đôi khi cô cùng bạn ngắt những đóa hoa thả xuống sông, nhìn hoa trôi đi có cái gì như là luyến tiếc, lại như mang một cảm giác bồng bênh rất thi vị. Và khi cô đi dạo dọc bờ sông đang nở những nụ vàng e ấp, cô thấy như có gì đó thật băng khuâng. Có lẽ bởi cuộc sống nặng nề được giải tỏa trong phút giây cô nghỉ ngơi, sau những ngày dạy dỗ ở trường mệt mỏi. Cũng có lẽ ánh vàng lúc nào cũng dịu dàng như thế, mang con người đến với nơi thư thái, bình yên. Và cả những buổi chiều mưa rơi vội, từng cánh hoa mong nước rũ xuống những giọt tinh khôi. Giọt mưa rơi tí tách lên lá, lên cánh hoa, rồi cánh hoa trĩu nặng rơi xuống miền đất đỏ, tất cả đều đẹp đến ngỡ ngàng!

Tôi vẫn nhớ có lần tôi đã ngắt một bông hoa dã quỳ, cầm trên tay sao nghe lòng đơn độc, sắc vàng như hạt bột đi, rũ xuống. Những cánh hoa cứ mềm như vải tung bay, xòe ra đến đẹp, nhụy cam to như là cội rễ, là mẹ của những cánh hoa, còn lá cành là người cha che chở. Nói đến hoa dã quỳ chúng ta không nên nhắc đến sự riêng lẻ mà phải nói đến cái chung. Bởi thế, tôi vẫn còn nhớ mãi cảm giác ân hận của mình khi nở để bông hoa ấy lìa cây, mà đã lìa cây rồi chẳng thể nào quay lại được nữa, hoa rơi xuống đất, buồn rũ rượi...

Nhấp ly trà đắng tôi bỗng nhớ đến cánh đồng hoa xưa. Chẳng biết hoa có còn reo vui theo điệu buồn của gió? Chẳng biết hoa còn trải dài theo những triền đồi, triền suối để bọn trẻ ngấm nhìn và nghịch chơi. Chẳng biết hoa có còn mang ánh vàng dịu dàng ấy không? Mùa kỷ ức tự nhiên ùa về mãnh liệt, trong lòng tôi bỗng dâng tràn nỗi nhớ về cái gì đó và khao khát một điều gì đó... Mùa hoa đã về, hình như đó là một “Dã quỳ mùa nhớ” của người dân miền núi xa quê. Đây ắp băng khuâng...

HƯƠNG TỔ TRẦN (SP Văn K.33 - ĐH Quy Nhơn)

Note: Trích từ internet.